

[Bertel Dahlgaard.]

det tidspunkt, da vi igen skulle overveje disse problemer, måtte det siges på en sådan måde, at utrygheden kunne forsvinde, at der her i tinget sikkert vil være enighed om, at denne afgift må bortfalde gradvis gennem en aftrapning.

Til endelig karakteristik af situationen her i dag vil jeg sige, at det, der foreligger, er, at det konservative folkeparti har fremsat og fået henvist et forslag vedrørende omsætningsafgiften til et særligt udvalg til videre behandling, og dér må forhandlingerne om omsætningsafgiften finde sted. Stående midt i gyldighedsperioden, i en usikker og økonomisk farefuld tid, afgiver ingen ansvarlig bindende erklæring om ganske bestemte tidspunkter, men jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Weikop udtalte en vis tillid til mig med henblik på ønskeligheden af så hurtigt som muligt at foretage en afvikling af denne afgift.

Jeg vil slutte med at sige: Hvorfor skal der her i tinget foretages disse, jeg kunne næsten bruge udtrykket krumspring for at forklare, hvad der foregår? Alle ved, at de konservative har ført forhandlingerne om omsætningsafgiften over fra det særlige udvalg, hvor spørgsmålet hører hjemme, til toldforhandlingerne for at aflede opmærksomheden fra det konservativ-socialdemokratiske toldforlig. Alle i Danmark ved, hvad der foregår. De konservative har sluttet en toldoverenskomst med regeringen og samtidig været indforstået med, at partiets dagsordensforslag ingen betydning ville kunne få, fordi regeringen stemmer det ned og ingen andre vil stemme for det, idet de dermed samtidig ville give tilslutning til toldoverenskomsten. Jeg ved ikke, om der er nogen mulighed for at hjælpe det konservative parti ud af den situation. Jeg synes ikke, jeg øjner nogen i øjeblikket, men hvis vi mellem anden og tredje behandling kan overveje igen, hvad der kan gøres i sagen, vil jeg gerne være med til det.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det er svært for mig at begribe diskussionen om muligheden for at foretage delt afstemning om det ærede medlem hr. Poul Møllers dagsordensforslag. Det

kan simpelthen ikke lade sig gøre, som forslaget er formuleret. Det kan lade sig gøre at stille ændringsforslag gående ud på, at de sidste to linier om, at man fortsætter behandlingen af lovforslaget, skal erstattes med ordene „og går herefter over til næste sag på dagsordenen“. Jeg vil imidlertid ikke uløjlige mig med at stille et sådant skriftligt ændringsforslag; det ville de konservative stemme imod, for det betyder, at toldlovsforslaget forkastes, og det er det eneste, der kunne gøres for at bringe fornuft ind i det konservative dagsordensforslag.

Jeg vil gerne anholde en bemærkning af det ærede medlem hr. Poul Møller. Han bedyrede, at de konservative håber, at der alligevel skal opnås en afvikling af tøj-skatten. Det er jo ikke rigtigt; det ærede medlem håber aldeles ikke noget i den retning, for det ærede medlem ved, at tøj-skatten ikke bliver afviklet. Det ærede medlem ved, at regeringspartiet, som er hans partner i denne sag, ikke vil ophæve tøj-skatten, og det ærede medlem ved også, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards parti, der sammen med socialdemokratiet danner flertal her i salen, ikke vil være med til at afvikle tøj-skatten. Når det ærede medlem ved det, skulle han holde sig for god og for klog til at påstå, at han alligevel håber at nå et resultat.

Jeg må endelig i anledning af en af den højtærede finansminister fremsat bemærkning og i anledning af bemærkninger fremsat af andre talere her i debatten sige, at det ser ud til, at den påståede midlertidige lov om omsætningsafgift skal gøres til en varig lov. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har tidligere sagt, at denne lov ikke kan udløbe til foråret 1957, for den må afvikles gradvis, og den højtærede finansminister siger nu — jeg tror endda ordret — at vi skal ikke i dag tage stilling til, hvornår vi skal afvikle omsætningsafgiften. Ja, men det står i loven om omsætningsafgift, at den skal ophøre i foråret 1957, og dengang man gennemførte den, sagde man til befolkningen, at det var en midlertidig lov, der kun skulle gælde i to år, så havde vi reddet Danmarks valuta, og for disse to år måtte befolkningen påtage sig byrderne. Nu er omtrent det ene år gået, og så siger man: vi aner ikke, hvornår vi kan afvikle